

Eutanázie

Už je to tu zase: NEDĚLE = DEN NÁVŠTĚV. Zase, jako každý týden přijdou. Určitě přinesou květiny, budou sedět u mé postele a brečet. Cítím se, jako bych už byla mrtvá a oni mi chodili na hrob. Jen ty svíčky chybí. Být na hřbitově, tak jsem na tom určitě lépe – návštěvy by se prakticky nezměnily, ale byla bych alespoň v přírodě, na vzduchu. Mohla bych poslouchat ptáky a šelest stromů, rozpoznávat tvary mraků a v noci počítat hvězdy. Ale když bych byla v hrobě, tak bych stejně nic neviděla, nic neslyšela. Byla bych mrtvá. Chci být mrtvá. Ale kdo ví, třeba bych naopak viděla a slyšela úplně všechno... Jsem tady zavřená, pořád civím na stejný bílý strop, nemohu nic dělat – otočit hlavu, promluvit, usmát se... Mohu se jen dívat. Ani slzy už mi netečou – mé tělo jaksi sesychá. A slábne. Pomalu mi vypovídá službu.

Celé to začalo před rokem a od té doby to se mnou jde z kopce. Ráda bych řekla, že za těch deset měsíců, co jsem tady, jsem se smířila se smrtí, ale nesmířila. Já se smrti bojím. Je to paradox: chce se mi umřít a zároveň se bojím smrti. Bojím se, protože nevím co je po ní. Je další život, nebo se dostanu do „Ráje“? A, nebo nic... pusto, prázdno, konec? Nevím- a toho se bojím.

A umřu vůbec někdy? Jestli ten přístroj bude donekonečna fungovat, mé srdce bude bít. Srdce bude bít, ale budu naživu? Už teď vlastně nejsem – v mysli všech jsem umřela. Já chci umřít. Nikdy jsem se nemodlila, ale proč to nezkusit? Pane Bože, ať umřu, prosím, prosím, PROSÍM! Andělíčku, můj strážníčku...

Zavírám oči. Čekám ránu, světlo, konec, ale nic se neděje. Je to vlastně směšné. Modlím se, ať umřu. Nikdy dříve bych neřekla, že se budu modlit, natož za něco takového. Nakonec oči otvírám. Můj pohled upoutá to tlačítko. To jediné tlačítko znamená můj „položivot“ nebo smrt. Jediným stiskem se přístroj vypne a mé srdce vypoví službu. Jeden normální pohyb pro zdravého člověka. A pro mě nedosažitelný cíl. POMOZTE MI NĚKDO! PROSÍM!

Náhle moji pozornost znovu upoutává ten stroj. Nějak se otřásl, nebo se mi to jenom zdálo? A zase. Něco v něm zachroptělo a on... zhasl. Za chvíli umřu – došlo mi. Náhle mě prostoupil obrovský strach. Co se teď stane? Co mám dělat?

POMOC! Zavírám oči. DĚKUJI – přeci jsem to chtěla. Sbohem světe. Díky za všechno!

Na planetě Zemi, v jedné bílé budově, se lidé v bílých šatech snaží oživit již mrtvé tělo mladé dívky. Marně – ta už je daleko od utrpení tohoto světa. Na 5cestě, kterou nic nenahradí. Které nemá cenu se bát. Všichni po ní jednou půjdeme...